

"אין הגלויים מתכנסות אלא בזכות המשניות"

מסכת מכות

מכות: א-א

בַּיֵּצֶד הָעֵדִים נֶעֱשִׂים זִמְמִין, מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא בֶּן גְּרוּשָׁה אוֹ בֶּן חִלּוּצָה, אֵין אוֹמְרִים יַעֲשֶׂה זֶה בֶּן גְּרוּשָׁה אוֹ בֶּן חִלּוּצָה תַּחְתָּיו, אֲלֵא לֹקָה אַרְבָּעִים. מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא חֵיב לְגָלוּת, אֵין אוֹמְרִים יִגְלֶה זֶה תַּחְתָּיו, אֲלֵא לֹקָה אַרְבָּעִים. מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁגָּרַשׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְלֹא נָתַן לָהּ כֶּתֶב־כֶּתֶב־הָיִתָּה, וְהֵלֵא בֵּין הַיּוֹם וּבֵין לְמָחָר סוּפוֹ לְתֵן לָהּ כֶּתֶב־כֶּתֶב־הָיִתָּה, אוֹמְדִין כִּמְהָ אָדָם רוֹצֵה לְתֵן בְּכֶתֶב־הָיִתָּה שֶׁל זֶה, שְׂאֵם נִתְּאֻלְמָנָה אוֹ נִתְּגַרְשָׁה, וְאֵם מֵתָה יִירָשָׁנָה בְּעֵלָהּ. מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא חֵיב לְחַבְרוֹ אֶלֶף וְזֶה עַל מִנַּת לְתֵן לוֹ מִכָּאן וְעַד שְׁלֹשִׁים יוֹם, וְהוּא אוֹמֵר מִכָּאן וְעַד עֶשֶׂר שָׁנִים, אוֹמְדִין כִּמְהָ אָדָם רוֹצֵה לְתֵן וְיִהְיֶה בִּידּוֹ אֶלֶף וְזֶה בֵּין נֹתֵנָן מִכָּאן וְעַד שְׁלֹשִׁים יוֹם, בֵּין נֹתֵנָן מִכָּאן וְעַד עֶשֶׂר שָׁנִים:

מכות: א-ב

מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁחֵיב לְחַבְרוֹ מָאֲתִים זֶה וְנִמְצְאוּ זִמְמִין, לֹקִין וּמְשַׁלְּמִין, שְׁלֵא הַשֵּׁם תִּמְכִּיאוּ לְיָדֵי מִכּוֹת, מְבִיאוּ לְיָדֵי תַשְׁלוּמִין, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, כָּל הַמְשֻׁלָּם אֵינוֹ לֹקָה:

מכות: א-ג

מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהוּא חֵיב מִלְּקוּת אַרְבָּעִים, וְנִמְצְאוּ זִמְמִין, לֹקִין שְׂמוֹנִים, מִשּׁוּם לֹא תַעֲנֶה בְּרַעֲד עַד שֶׁקָּר (שְׁמוֹת ב), וּמִשּׁוּם וַעֲשִׂיתֶם לוֹ כְּאֲשֶׁר זָמַם (דְּבָרִים יט), דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, אֵינָן לֹקִין אֲלֵא אַרְבָּעִים. מְשַׁלְּשִׁין בְּמִזְמוֹן וְאֵין מְשַׁלְּשִׁין בַּמִּכּוֹת. בַּיֵּצֶד, הָעֵידוּהוּ שֶׁהוּא חֵיב לְחַבְרוֹ מָאֲתִים זֶה, וְנִמְצְאוּ זִמְמִין, מְשַׁלְּשִׁין בִּינְיָהֶם. אֲבָל אִם הָעֵידוּהוּ שֶׁהוּא חֵיב מִלְּקוּת אַרְבָּעִים, וְנִמְצְאוּ זִמְמִין, כָּל אֶחָד וְאֶחָד לֹקָה אַרְבָּעִים:

מכות: א-ד

אֵין הָעֵדִים נֶעֱשִׂים זִמְמִין עַד שִׁזְמוּנוֹ אֶת עַצְמוֹ. בַּיֵּצֶד, אָמְרוּ מְעִידִין אָנוּ בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁהָרַג אֶת הַנֶּפֶשׁ, אָמְרוּ לָהֵן הֵיאָד אַתֶּם מְעִידִין, שְׁהָרִי נִהָרַג זֶה אוֹ תִּהְיֶה עִמּוֹ אוֹתוֹ הַיּוֹם בְּמָקוֹם פְּלוֹנִי, אֵין אֵלּוֹ זִמְמִין. אֲבָל אָמְרוּ לָהֶם הֵיאָד אַתֶּם מְעִידִין, שְׁהָרִי אַתֶּם חַיִּיתֶם עִמּוֹ אוֹתוֹ הַיּוֹם בְּמָקוֹם פְּלוֹנִי, תְּרִי אֵלּוֹ זִמְמִין, וְנִהָרַגִין עַל פִּיהֶם:

מכות: א-ה

כָּאוֹ אַחֲרִים וְהִזְמִימוּם, כָּאוֹ אַחֲרִים וְהִזְמִימוּם, אֶפְלוּ מָאֵה, כָּלֶם יִהְרָגוּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִסְטָסִית הִיא זֶה, וְאֵינָה נִהָרַגְתָּ אֲלֵא כֵת הַרְאִשׁוֹנָה כְּלָכָה:

מכות: א-ו

אין העדים זוממין נהרגין, עד שיגמר הדין, שהרי תצדוקין אומרים, עד שיהרג, שנאמר נפש תחת נפש. אמרו להם חכמים, והלא כבר נאמר (דברים יט) ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו, והרי אחיו קים. ואם בן למה נאמר נפש תחת נפש, יכול משענה שקבלו עדותן יהרגו, תלמוד לומר, נפש תחת נפש, הא אינן נהרגין עד שיגמר הדין :

מכות: א-ז

על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת (שם יז), אם מתקימת העדות בשנים, למה פרט הכתוב בשלשה, אלא לתקיש שלשה לשנים, מה שלשה זוממין את השנים, אף השנים יזמו את השלשה. ומנין אפלו מאה, תלמוד לומר, עדים. רבי שמעון אומר, מה שנים אינן נהרגין עד שיהיו שניהם זוממין, אף שלשה אינן נהרגין עד שיהיו שלשתן זוממין. ומנין אפלו מאה, תלמוד לומר, עדים. רבי עקיבא אומר, לא בא השלישי אלא להחמיר עליו ולעשות דינו כיוצא באלו. ואם בן ענש הכתוב לנמפל לעוברי עברה בעוברי עברה, על אחת כמה וכמה ישלם שכר לנמפל לעושי מצוה בעושי מצוה:

מכות: א-ח

מה שנים נמצא אחד מהן קרוב או פסול עדותן בטלה, אף שלשה נמצא אחד מהן קרוב או פסול, עדותן בטלה. מנין אפלו מאה, תלמוד לומר, עדים. אומר רבי יוסי, בפה דברים אמורים, בדיני נפשות. אבל בדיני ממונות, תתקיים העדות בשאר. רבי אומר, אחד דיני ממונות ואחד דיני נפשות. (ואימתי), בזמן שהתרו בהן, אבל בזמן שלא התרו בהן, מה יעשו שני אחין שראו באחד שהרג את הנפש:

מכות: א-ט

היו שנים רואין אותו מחלון זה ושנים רואין אותו מחלון זה ואחד מתרה בו באמצע, בזמן שמקצתן רואין אלו את אלו, הרי אלו עדות אחת. ואם לאו, הרי אלו שתי עדות. לפיכך אם נמצאת אחת מהן זוממת, הוא והן נהרגין והשניה פטורה. רבי יוסי אומר, לעולם אין נהרגין עד שיהיו (פי) שני עדיו מתרין בו, שנאמר (דברים יז) על פי שנים עדים. דבר אחר על פי שנים עדים, שלא תהא סנהדרין שומעת מפי התרגמן :

מכות: א-י

מכות: ב-ב

הזורק אֶבֶן לְרִשּׁוֹת הָרָפִים וְהָרֵג, הָרִי זֶה גּוֹלָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אָמַר, אִם מִכְשֵׁי־צִאֲתָהּ הָאֶבֶן מִיָּדוֹ הוֹצִיאָהּ הִלְזוּ אֶת רֹאשׁוֹ וְקִבְּלָהּ, הָרִי זֶה פְּטוּר. זֶרֶק אֶת הָאֶבֶן לַחֲצֵרוֹ וְהָרֵג, אִם יֵשׁ רִשּׁוֹת לַזֶּזֶק לִפְנֵים לָשֵׁם, גּוֹלָה. וְאִם לֹא, אֵינוֹ גּוֹלָה, שֶׁנֶּאֱמָר (דְּבָרִים יט) וְאֲשֶׁר יָבֹא אֶת רַעְיוֹ בִּיעָר, מִזֶּה תֵּיעַר רִשּׁוֹת לַזֶּזֶק וְלִמְזִיק לִפְנֵים לָשֵׁם, יֵצֵא חֹצֵר בְּעַל הַבַּיִת שֶׁאֵין רִשּׁוֹת לַזֶּזֶק (וְלִמְזִיק) לִפְנֵים לָשֵׁם. אָבָא שֶׁאוֹל אָמַר, מִזֶּה חֲסִכֶּת עֲצִים רִשּׁוֹת, יֵצֵא הָאֵב חֲמוּמָה אֶת בְּנוֹ, וְהָרֵב הַרְוֵדָה אֶת תַּלְמִידוֹ, וְשָׁלַח בֵּית דִּין :

מִי שֶׁנִּגְמַר דִּינוֹ וְכָרַח וְכֹא לִפְנֵי אוֹתוֹ בֵּית דִּין, אֵין סוֹתְרִים אֶת דִּינוֹ. כָּל מָקוֹם שֶׁיַּעֲמִדוּ שְׁנַיִם וְיֹאמְרוּ, מַעֲיִדִין אֲנִי בְּאִישׁ פְּלוֹנִי שֶׁנִּגְמַר דִּינוֹ בְּבֵית דִּינוֹ שֶׁל פְּלוֹנִי, וּפְלוֹנִי וּפְלוֹנִי עִדְיוּ, הָרִי זֶה יְהָרֵג. סִנְהֶדְרִין נֹחֶגֶת בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ. סִנְהֶדְרִין הַהוֹרֶגֶת אֶחָד בְּשָׁבוּעַ נִקְרָאת חֲכֻלָּנִית. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲזַרְיָה אָמַר, אֶחָד לְשִׁבְעִים שָׁנָה. רַבִּי טַרְפוֹן וְרַבִּי עֲקִיבָא אָמְרִים, אֵלוֹ הֵיינוּ בְּסִנְהֶדְרִין לֹא נִהָרַג אָדָם מֵעוֹלָם. רַבִּין שֶׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר, אַף הֵן מְרַבִּין שׁוֹפְכֵי דָמִים בְּיִשְׂרָאֵל:

מכות: ב-א

מכות: ב-ג

הָאֵב גּוֹלָה עַל יְדֵי הַבֶּן, וְהַבֶּן גּוֹלָה עַל יְדֵי הָאֵב. הַכֹּל גּוֹלִין עַל יְדֵי יִשְׂרָאֵל, וְיִשְׂרָאֵל גּוֹלִין עַל יְדֵיהֶן, חוּץ מֵעַל יְדֵי גֵר תּוֹשֵׁב. וְגֵר תּוֹשֵׁב אֵינוֹ גּוֹלָה אֶלָּא עַל יְדֵי גֵר תּוֹשֵׁב. הַסּוּמָא אֵינוֹ גּוֹלָה, דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה. רַבִּי מֵאִיר אָמַר, גּוֹלָה. הַשּׁוֹנָא אֵינוֹ גּוֹלָה. רַבִּי יוֹסִי (כֹּרֵ יְהוּדָה) אָמַר, הַשּׁוֹנָא נִהָרֵג, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּמוֹעֵד. רַבִּי שֶׁמְעוֹן אָמַר, יֵשׁ שׁוֹנָא גּוֹלָה וְיֵשׁ שׁוֹנָא שֶׁאֵינוֹ גּוֹלָה. (זֶה הַכֹּלֶל), כֹּל שֶׁהוּא יָכוֹל לִזְמֹר לְדַעַת הָרֵג, הָרִי אֵינוֹ גּוֹלָה. וְשֶׁלֹּא לְדַעַת הָרֵג, הָרִי זֶה גּוֹלָה:

אֵלוֹ הֵן הַגּוֹלִין, הַהוֹרֵג נָפֶשׁ בְּשִׁנְגָּתָהּ. הִיא מְעַגֵּל בְּמַעֲגִילָה וְנִפְלָה עָלָיו וְהִרְגָתוֹ, הִיא מְשַׁלְשֵׁל בְּחִבִּית וְנִפְלָה עָלָיו וְהִרְגָתוֹ, הִיא יוֹרֵד בְּסֶלֶם וְנִפְלָה עָלָיו וְהָרֵגוֹ, הָרִי זֶה גּוֹלָה. אָבֵל אִם הִיא מוֹשֶׁד בְּמַעֲגִילָה וְנִפְלָה עָלָיו וְהִרְגָתוֹ, הִיא דוֹלָה בְּחִבִּית וְנִפְסָק הַחֶבֶל וְנִפְלָה עָלָיו וְהִרְגָתוֹ, הִיא עוֹלָה בְּסֶלֶם וְנִפְלָה עָלָיו וְהָרֵגוֹ, הָרִי זֶה אֵינוֹ גּוֹלָה. זֶה הַכֹּלֶל, כָּל שֶׁבִּדְרָךְ יְרִידָתוֹ, גּוֹלָה. וְשֶׁלֹּא בְּדְרָךְ יְרִידָתוֹ, אֵינוֹ גּוֹלָה. נִשְׁמַט הַכֶּרֶז מִקֶּתֶּוּ וְהָרֵג, רַבִּי אָמַר, אֵינוֹ גּוֹלָה. וְחֲכָמִים אָמְרִים, גּוֹלָה. מִן הָעֵץ הַמֵּתַבְּשָׁע, רַבִּי אָמַר, גּוֹלָה. וְחֲכָמִים אָמְרִים, אֵינוֹ גּוֹלָה:

מכות: ב-ד

משוה מלחמה מחזיר את הרוצח.
לפיכך אמותיהן של בָּהֲנִים מספקות
לחן מחיה וכסות, כדי שלא יתפלו
על בניהם שימותו. משנזכר דינו
מת כהן גדול, הרי זה אינו גולה.
אם עד שלא נזכר דינו מת כהן
גדול ומנו אחר תחתיו, ולאחר מכן
נזכר דינו, חוזר במיתתו של שני:

מכות: ב-ז

נזכר דינו בלא כהן גדול, החורג
כהן גדול, וכהן גדול שהרג, אינו
יוצא משם לעולם. ואינו יוצא לא
לעדות מצוה ולא לעדות ממון ולא
לעדות נפשות. ואפלו ישראל
צריכים לו, ואפלו שר צבא ישראל
פיוצב בן צרויה, אינו יוצא משם
לעולם, שנאמר (במדבר לה) אשר
נשם שמה, שם תהא דירתו, שם
תהא מיתתו, שם תהא קבורתו.
כשם שהעיר קולטת, כך תחומה
קולט. רוצח שיוצא חוץ לתחום
ומצאו גואל הדם, רבי יוסי הגלילי
אומר, מצוה ביד גואל הדם, ורשות
ביד כל אדם. רבי עקיבא אומר,
רשות ביד גואל הדם, וכל אדם אין
חיבין עליו. אילן שהוא עומד בתוך
התחום ונפול נוסה חוץ לתחום, או
עומד חוץ לתחום ונפול נוסה לתוך
התחום, הכל הולך אחר הנזף. הרג
באותה העיר, גולה משכונה
לשכונה. וכן לוי, גולה מעיר לעיר:

להיכן גולין, לערי מקלט. לשלש
שבועבר הירדן ולשלש שבארץ
בנען, שנאמר (במדבר לה) את
שלש הערים תתנו מעבר לירדן
ואת שלש הערים תתנו בארץ בנען
וגו'. עד שלא נבחרו שלש שבארץ
ישראל, לא היו שלש שבועבר הירדן
קולטות, שנאמר (שם) שש ערי
מקלט תהינה, עד שיהיו ששתן
קולטות באחד:

מכות: ב-ח

ומבנות לחן דרכים מזו לזו, שנאמר
(דברים יט) תכין לך הדרך ושלשת
וגו'. ומוסרין לחן שני תלמידי
חכמים, שמא יתרגנו בדרך, וידברו
אליו. רבי מאיר אומר, (אף) הוא
מדבר על ידי עצמו, שנאמר (שם)
וזה דבר הרצח:

מכות: ב-י

רבי יוסי בר יהודה אומר, בתחלה,
אחד שנגזר ואחד מזיד מקדימין לערי
מקלט, ובית דין שולחין ומביאין
אותו משם. מי שנתחייב מיתה
בבית דין, הרגוהו. ושלש נתחייב
מיתה, פטרוהו. מי שנתחייב גלות,
מחזירין אותו למקומו, שנאמר
(במדבר לה) והשיבו אותו העדה אל
עיר מקלטו וגו'. אחד משות בשמן
המשחה ואחד המרפה בכגדים
ואחד שעבר ממשיתו, (מחזירין
את הרוצח). רבי יהודה אומר, אף

מכות: ב-ח

ראשון שלא נמלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שלא נפדו. כמה יאכל מן הטבל ויהא חיב, רבי שמעון אומר כל שהוא, וחכמים אומרים כזית. אומר להם רבי שמעון, אין אתם מודים לי באוכל נמלה (כל) שהוא, חיב. אמרו לו, מפני שהיא ככריתה. אומר להן, אף חטה אחת ככריתה:

מכות: ג-ג

האוכל בפורים עד שלא קרא עליהן, קדשי קדשים חוץ לקלעים, קדשים קלים ומעשר שני חוץ לחומה, השובר את העצם בפסח הטחור, הרי זה לוקה ארבעים. אבל המותר בטחור והשובר בטמא, אינו לוקה ארבעים:

מכות: ג-ד

הנוטל אם על הפנים, רבי יהודה אומר, לוקה ואינו משלח. וחכמים אומרים, משלח ואינו לוקה. זה הקלל, כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה, אין חיבין עליה:

מכות: ג-ה

הקורח קרחה בראשו, והמקיף פאת ראשו, והמשחית פאת זקנו, והשורט שריטה אחת על הפת, חיב. שרט שריטה אחת על חמשה מתים או חמש שריטות על מת אחד, חיב על כל אחת ואחת. על הראש, שתים, אחת מכאן ואחת

פיצא בו), רוצח שגלה לעיר מקלטו ורצו אנשי העיר לכבדו, יאמר להם רוצח אני. אמרו לו אף על פי כן, יקבל מהן. שגאמר (דברים יט) וזה דבר הרצח. מעלים היו שבר ללויים, דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר, לא היו מעלים להן שבר. וחזר לשררה שהיה בה, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, לא היה חזר לשררה שהיה בה:

מכות: ג-א

ואלו הן הלוקין, הבא על אחותו, ועל אחות אביו, ועל אחות אמו, ועל אחות אשתו, ועל אשת אחיו, ועל אשת אחי אביו, ועל הנדה, אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, פת ישראל לנתינ ולממזר. אלמנה וגרושה, חיבין עליה משום שני שמות. גרושה וחלוצה, אינו חיב אלא משם אחד בלבד:

מכות: ג-ב

הטמא שאכל את הקדש, והבא אל המקדש טמא, והאכל חלב, ודם, ונותר, ופגול, וטמא, השוחט והמעלה בחוץ, והאכל חמץ בפסח, והאכל והעושה מלאכה ביום הכפורים, והמפטם את השמן, והמפטם את הקמחת, והפך בשמן המושחה, והאכל גבלות וטרפות, שקצים ורמשים. אבל טבל ומעשר

לו אל תלכש אל תלכש והוא פושט ולוכש, חייב על כל אחת ואחת:

מכות: ג-ט

יש חורש תלם אחד וחיב עליו משום שמונה לאוין, החורש בשור וחמור, והן מקדשים, בכלאים בפרם, ובשביעית, ויום טוב, וכהן ונזיר בבית הטמאה. חנניא בן חכניאי אומר, אף הלכש בלאים. אמרו לו, אינו השם. אמר להם, אף לא הנזיר הוא השם:

מכות: ג-י

כמה מלקין אותו, ארבעים חסר אחת. שנאמר (דברים כה) בְּמִסְפַּר אַרְבָּעִים, מִנֵּין שֶׁהוּא סְמוּךְ לְאַרְבָּעִים. רבי יהודה אומר, ארבעים שלמות הוא לוקה. והיכן הוא לוקה את היתרה, בין פתפיו:

מכות: ג-יא

אין אומדין אותו אלא במכות הראויות להשתלש. אמדוהו לקבל ארבעים, לקה מקצת ואמרו שאינו יכול לקבל ארבעים, פטור. אמדוהו לקבל שמונה עשרה, משלקה אמרו שיכול הוא לקבל ארבעים, פטור. עבר עברה שיש בה שני לאוין, אמדוהו אמד אחד, לוקה ופטור. ואם לאו, לוקה ומתרפא וחוזר ולוקה:

מכאן. על הזקן, שתיים מכאן ושתיים מכאן ואחת מלמטה. רבי אליעזר אומר, אם נמלו בלו כאחת, אינו חייב אלא אחת. ואינו חייב עד שיוטלנו בתער. רבי אליעזר אומר, אפלו לקטו במלקט אם ברהיטני, חייב:

מכות: ג-יב

הכותב כתבת קעקע, כתב ולא קעקע, קעקע ולא כתב, אינו חייב עד שיכתוב ויקעקע בדיו ובכחול ובכל דבר שהוא רושם. רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון אומר, אינו חייב עד שיכתוב שם השם, שנאמר (ויקרא יט) וכתבת קעקע לא תתנו בכם אני ה':

מכות: ג-יג

נזיר שהיה שותה ביין כל היום, אינו חייב אלא אחת. אמרו לו אל תשתה אל תשתה והוא שותה, חייב על כל אחת ואחת:

מכות: ג-יד

היה מטמא למתים כל היום, אינו חייב אלא אחת. אמרו לו אל תטמא, אל תטמא והיה מטמא, חייב על כל אחת ואחת. היה מגלח כל היום, אינו חייב אלא אחת. אמרו לו אל תגלח אל תגלח והוא מגלח, חייב על כל אחת ואחת. היה לבוש בכלאים כל היום, אינו חייב אלא אחת. אמרו

מכות: ג-יב

פִּיצַד מִלְקִין אוֹתוֹ, בּוֹפֶת שְׁתֵּי יָדָיו
עַל הָעֶמּוּד הִילָךְ וְהִילָךְ, וְחֹזֵן הַכְּנֶסֶת
אוֹחֶז בְּכַנְדִּיּוֹ, אִם נִקְרָעוּ נִקְרָעוּ, וְאִם
נִפְרְמוּ נִפְרְמוּ, עַד שֶׁהוּא מְגַלָּה אֶת
לְבָבוֹ. וְהָאֶכָן נִתְּוֵנָה מֵאֲחֵרָיו, חֹזֵן
הַכְּנֶסֶת עוֹמֵד עָלֶיהָ. וְרָצוּעָה שֶׁל
עָגַל בֵּידוֹ, כְּפֹלָה אֶחָד לְשָׁנִים וּשְׁנָיִם
לְאַרְבָּעָה, וּשְׁתֵּי רָצוּעוֹת עוֹלוֹת
וְיֹרְדוֹת בָּהּ:

מכות: ג-יג

יָדָה טַפַּח וְרָחֲבָה טַפַּח, וְרֹאשָׁהּ
מוֹגַעַת עַל פִּי כְּרוֹסוֹ. וּמִכָּה אוֹתוֹ
שְׁלִישׁ מִלְפָּנָיו וּשְׁתֵּי יָדוֹת מִלְּאַחֲרָיו.
וְאֵינּוּ מִכָּה אוֹתוֹ לֹא עוֹמֵד וְלֹא יוֹשֵׁב
אֲלֵא מֵטָה, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים כה)
וְהִפִּילוּ הַשֹּׁפֵט. וְהַמִּכָּה מִכָּה בֵּידוֹ
אַחַת בְּכָל כַּחַ:

מכות: ג-יד

וְהַקּוֹרָא קוֹרָא (שֵׁם כה) אִם לֹא
תִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת וְגו', וְהַפִּלָּא ה' אֶת
מִכְתָּדָּ וְאֶת מִכּוֹת וְגו', וְחֹזֵר לַתְּחִלָּת
הַמִּקְרָא ((שֵׁם כט)) וּשְׁמֵרְתֶּם אֶת
דְּבָרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת וְגו', וְחֹזֵר
(תְּהִלִּים עח) וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עֲוֹן
וְגו', וְחֹזֵר לַתְּחִלָּת הַמִּקְרָא). וְאִם
מֵת תַּחַת יָדוֹ, פְּטוּר. הוֹסִיף לוֹ עוֹד
רָצוּעָה אַחַת וְמָת, הָרִי זֶה גּוֹלָה עַל
יָדוֹ. נִתְקַלְקַל בֵּין בְּרַעֲי בֵּין בְּפִימִם,
פְּטוּר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הָאִישׁ
בְּרַעֲי וְהָאִשָּׁה בְּפִימִם:

מכות: ג-טו

כָּל חֵיכִי כְּרִיתוֹת שְׁלָקוֹ, נִפְטָרוּ יָדָיו
כְּרִיתָתָן, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים כה) וְנִקְלָה
אֲחִידָה לְעֵינֶיהָ, כְּשֶׁלָּקָה הָרִי הוּא
כְּאֲחִידָה, דְּבָרֵי רַבִּי חֲנִנְיָא בֶּן גַּמְלִיאֵל.
אֹמֵר רַבִּי חֲנִנְיָא בֶּן גַּמְלִיאֵל, מָה אִם
הָעוֹכֵר עֲבָרָה אַחַת, נוֹטֵל נִפְשׁוֹ
עָלֶיהָ. הָעוֹשֶׂה מִצְוָה אַחַת, עַל אַחַת
כְּמָה וְכְמָה שֶׁתִּנָּתֵן לוֹ נִפְשׁוֹ. רַבִּי
שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, מִמְּקוֹמוֹ הוּא לְמַד,
שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא יח) וְנִכְרְתוּ הַנַּפְשׁוֹת
הָעוֹשֹׂת וְגו', וְאוֹמֵר (שֵׁם) אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
אֹתָם הָאָדָם וְחִי בָהֶם. הֵא, כָּל
חֵיכִיב וְלֹא עֹבֵר עֲבָרָה, נֹתֵנִין לוֹ
שָׂכָר כְּעוֹשֶׂה מִצְוָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר
רַבִּי אוֹמֵר, הָרִי הוּא אוֹמֵר (דְּבָרִים
יב) רַק חֹזֵק לְבַלְתִּי אֲכַל הָדָם בִּי
הָדָם הוּא הַנֶּפֶשׁ וְגו', וְמָה אִם הָדָם
שֶׁנִּפְשׁוֹ שֶׁל אָדָם קָצָה מִמֶּנּוּ, הַפּוֹרֵשׁ
מִמֶּנּוּ מִקְבֵּל שָׂכָר. גִּזְלָה וְעֵרִיּוֹת
שֶׁנִּפְשׁוֹ שֶׁל אָדָם מִתְּאֵוָה לָהֶן
וּמִחֻמְדָּתָן, הַפּוֹרֵשׁ מֵהֶן עַל אַחַת
כְּמָה וְכְמָה שֶׁיִּזְכָּה לוֹ וּלְדוֹרוֹתָיו
וּלְדוֹרוֹת דּוֹרוֹתָיו עַד סוֹף כָּל
הַדּוֹרוֹת:

מכות: ג-טז

רַבִּי חֲנִנְיָא בֶּן עֲקִשְׂיָא אוֹמֵר, רָצָה
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹת אֶת
יִשְׂרָאֵל, לְפִיכָךְ הִרְבָּה לָהֶם תּוֹרָה
וּמִצְוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה מב) יִי חֲפִיץ
לַמַּעַן צִדְקוֹ יִגְדִּיל תּוֹרָה וַיֹּאדִיר: